

Deneme

— alipicakci · 29 Aralık 2013

Resme ilgim çocuk yaşlarda başladı daha. Evin yolunu zar zor öğrenmişim ama okulda resimlerim herkesçe beğenilir olmuştu. En sevdiğim ders de zaten bu yüzden resim olmuştu. İlkokul öğretmenim de resim ile ilgili, iyi bir insandı. İlk yani temel bilgilerim ondandı. Babam da yeteneğimi görünce kitaplar almış ve okumuştur. Bana bilgi verebilmek için sadece. Paylaşmayı seviyordu; bu yüzden o da ikinci öğretmenim olmuştu o günlerde. Yağmur yağsa aklıma suluboyalarım gelirdi; o derece yani. Diğer derslerim de iyi olduğu için hep resimle ilgiliydim. Varsa yoksa çizim, palet, fırça, boya kokusu :) Derken tuvale geçiş geldi. Daha dokuz yaşındayken yağlıboya çalışmalar yapmaya çalışıyordum kendimce. İleride iyi bir ressam olmayı umuyordum. Hakkımdı. Mutlaka güzel sanatlar okumalıydım. Bu işin okulu da vardı. Onu da onbir yaşında babımdan duyunca dünyalar benim olmuştu. Derken ilkokul ve ortaokulda yaptığım güzel resimlerle il ve Türkiye birincilikleri gelmişti. Haliyle artık kendimi geleceğin iyi bir ressamı olarak görmekteydim. Lisede dersler biraz zorlamıştı beni ama resimden asla kopmuyordum, kopamıyordum. Resim sergilerini gezerdik düzenli olarak babamla beraber. Lise bitti. Nihayet bu işin okuluna da adım atmam zor olmadı. Orada güzel bir ortamda resim sanatını öğrendim. İyi arkadaşlar edindim. Herkez ünlü bir ressam olmamı umduğunu belirtiyordu bana. Ve birgün okula giderken geçirdiğim feci trafik kazası hayatımı değiştirdi ama beni resimden kopartamadı. Belimden aşağısı maalesef felç olmuştu ama ellerim vardı. Resme devam ettim. Sergiler açtım tekerlekli sandalyeyle. Neredeyse yatalaktım ama hayattan da kopmuyordum. Bugün mutluyum; resimlerimi dünya takip ediyor. Bu bana yaşama sevinci veriyor.

Siz de ilgilendiğiniz alanda ilerlemeye çalışın. Bundan mutlu olacaksınız.